

Ur *Den Kommunistiska Internationalen* N:o 5. (1921)

Helene Brion

En uppgift för kommunismen i Frankrike.

I en utmärkt artikel. "Du Nouveau dans de la Révolution Russe"; som ingår i "Revue de la - Presse Russe", heter det bland annat: "Vår evolution, som utgör en avslutning till mänsklig-hetens förhistoria och början till en helt ny sida i dess historia, värkar särskilt intressant och lärorik genom de väldiga, fullständigt nya försök den gjort på olika områden."

För oss kvinnor, i synnerhet för de franska kvinnorna, är den ryska revolutionen dubbelt intressant, ty den förväklar principen om vår emancipation i dubbel betydelse: som arbeterska och som kvinna. Hittills har denna princip icke blivit förväklarad, ja den har inte ens blivit teoretiskt erkänd i det land, som förut ansetts som det mest revolutionära land i världen. Och oftare än i något annat land i Europa hade vi här orsak att begrunda Ibsens djupsinniga ord: "Mänksläktet omfattar inte båda könen utan bara det manliga".

Det sorgliga i saken var, att de ledande socialisterna och syndikalisterna (Renaudel, Jouhaux och deras likar) samt den stora massan av organisationsmedlemmar, följande deras exempel, med vanlig kortsynthet och dumhet och med ohöjd egoism ständigt motarbetade varje form av emancipatorisk propaganda bland kvinnorna.

På lagstiftningens område har vi en liten – verkligt mycket liten! – samling lagar som gör den franska kvinnans rättslösa ställning en smula lättare: rätt för ogifta mödrar att på rättslig väg få understöd för barnet, rätt för gifta kvinnor att själva lyfta sina löner, fordran på rösträtt för kvinnor o. s. v. Man kan inte märka ett tecken till parlamentariskt, socialistiskt inflytande. Tydligen har socialisterna inte röstat emot dessa lagar – åtminstone inte alla men till deras skam måste det sägas, att det inte heller varit de, som föreslagit dem.

Också från politisk ståndpunkt har det socialistiska partiet drivit dubbelspel, Under det starka trycket från kvinnorörelsens sida var partiet tvunget, och det ända från 1908, att uppställa också kvinnliga kandidater till kommunala och lagstiftande organ. Men partiledningen sörjde alltid för, att de kvinnliga kandidaterna uppställdes i så litet antal som möjligt och bara i sådana socialistiskt "jungfruliga", valkretsar, där ett nederlag redan i förväg var säkerställt, då man kunde räkna med endast ett löjligt lågt röstantal, och där uppgiften för en kvinnlig kandidat var ytterst otacksam. Hade kvinnosaken legat partiledningen om hjärtat, så hade man bara behövt placera en kvinnlig kandidat i ett av de goda distrikten, där valet av en partikandidat var säkerställt. Möjligt är, att en sådan djärv nyhet hade medfört att valen förklarats ogiltiga, men i så fall hade en förlorad plats i parlamentet fullständigt uppvägs av den stora agitatoriska värkan detta haft bland kvinnorna. Men våra falska "stora män"- ägde ingen förståelse för en sådan taktik.

Inte heller från syndikalistiskt håll har kvinnorna fått röna bättre behandling. Den stora majoriteten av de till Amsterdam hörande fackföreningarna har alltid ansett kvinnornas deltagande i rörelsen som ett nödvändigt och oundvikligt ont. För dessa herrar kvarstår ännu problemet: har kvinnan överhuvud taget rätt till arbete? I alla fall vägrar de kvinnan rätt till högt betalt arbete, rätt till grundlig teknisk utbildning och överlämnar åt kvinnorna bara de dåligt avlönade platserna, där ingen efterfrågan på kvalificerade arbetare finnes. Sedan kriget har ändå området för kvinnlig verksamhet vidtagits. Kvinnan har kommit så långt, att hon fordrar lika lön för lika arbete. Denna fordran tyckes på en del håll mottagas med en viss motvilja, att döma av vad tre mindre bekanta fackföreningsfunktionärer i Paris helt öppet yttrade en viss majdag år 1920: "Att kvinnorna arbetar lika mycket som vi, det måste medges" – förklarade en av dem – "men de kan inte få samma lön som vi, ty de är ändå bara kvinnor!"

Och utan att den tredje hade något att invända, tillfogade den andra: I så fall lönade det sig ju inte att vara man längre!”...

Sådant tal är skrämmande. Detta slavsinne, som i främsta rummet tänker på att behålla sina egna slavar, är beklagansvärt och vittnar om ett oroväckande moraliskt förfall. Det är därför förklarligt att kvinnorna, och i synnerhet emancipationskvinnorna under sådana förhållanden ständigt hållit sig på avstånd från allt vad socialism, syndikalism och ”frihetsrörelse” heter.

Men kvinnorna skall inte känna samma avsky för kommunismen, om de bara får lära sig känna den och veta, vad den strävar till. Ålen det är kommunismens sak att komma kvinnorna till mötes, så som den kommer matroserna, soldaterna och bönderna till mötes, d. v. s. med en särskild propaganda, avpassad efter deras förhållanden.

De franska kommunisterna har ännu inte insett detta. Det är er plikt, ryska kommunister, män och kvinnor, att upplysa dem därom. Ni har erkänt, att det hos er är nödvändigt, och ni har i Moskva en särskild central för kvinnoarbetet. Vad som är nödvändigt hos er, det är ännu mera nödvändigt hos oss, där en 130 är gammal manlig och borgerlig demokrati upprätthåller de onaturliga förhållandena inom samhället.

Var övertygade om, att ett särskilt agitatoriskt arbete bland kvinnorna inte är bortkastat arbete! Ni vet bättre än andra, huru betydelsefull entusiasmen och viljan hos kvinnorna är under revolutionstider. Ni har sett de ryska kvinnorna i arbete. Om ni inte ser de franska kvinnorna i arbete så är orsaken den, att ingen hittills tänkt på att tala med er, att upplysa er, att vinna er för den allmänna befrielsens sak. De står ännu väntande, avsides från alla de strömningar, som nu upprör mänskligheten. Gå till dem ni, som vågar allt och kan allt! Med den iver, som utmärker dem, skall de strax ställa sig på er sida. Först då blir det franska proletariats seger över Sina förtryckare, möjlig. ”Arbetets seger, som” – såsom det heter i den ovannämnda artikeln – ”skall öppna den första sidan i Mänsklighetens 'värkliga historia.’”

HELENE BRION.

Innehållförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)